

Yıkılan Dağ'ıma

– songlkaradağ · 03 Nisan 2012

Buzul gülüşler işlenmiş gamzelerime
Dilimde baygın cümleler sürüklerken beni yaralarım
Ahıma katıp karalıyorum sadece bir kaç cümle,
" Baba dönsene yeniden gülüşlerime..."

Merhametten yoksun arşınlarken adımlarım yalnızlığımı,
Düşlerime yeniden doğmanı bekliyorken çaresiz
Ve biliyorken aslında ebediyetini ölümün
Ve kandırıyorken kendimi
Sonunu kuramadığım tümcelerimde şuursuz söylemler beliriveriyor
Ve ben sana yazıyorum durmadan
Sahi ölümden öte köy var mıydı?

Tekrarı olmayacak bir hikaye bu Baba..!

Gözlerimde dünden kalma bir hüznle seviyorum seni
Tut ki dönmene umut bağlayacak kadar ahmakça
Bütün olasılıklardan uzak
Masum bir o kadar çaresiz ve kimsesiz

Kim yargılayabilir ki beni amansız hüznle ve hangi mantıkla?

Unutmaya umut bağlar mı insan?

Beyaz bir yazmayı oyalar gibi dokunuyorum sayfanın beyazına
İmgelerim şahlıyor dizelere adın işlendikçe
Bir ben var yalnız adının ardına hüznü bakan
Bir de kurşunu kalemimin
Sigaramın dumanına yaslı ukdelerime erişemediğim sözcükler bir de...;

Yoldaşı olur musun şiirimin ey ölüm...!

" Bir dağ başı yalnızlığı bu "
Bir dağın gölgesinden mahrum
Adanmışlığıma adanışım yaşamın

Ve yarım yamalak bir özgürlüğün yarına yazgısıyım...

Şimdi,

Söndürdüm tüm ışıklarını ömrün

Kırağı yemişken ezberlerim

Ketum bir ağrıyı ezberliyorum...;

Sahi Baba örselenmiş hüzünlerimi de alıp düşsem mi yakana?

Bırakma Baba yüreğimde ki acı dinmedi hala...